

ת"פ 12513/09/11 - מדינת ישראל נגד חוסאם קטוש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12513-09-11 מדינת ישראל נ' קטוש

בפני בעניין: כב' השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י אליסף קליין מלשכת
תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

חוסאם קטוש ע"י עו"ד מוחמד חלאילה

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של המצאות בנסיבות מחשידות בכוונה לבצע גניבה, אימים ותקיפה.

על פי עובדות הכרעת הדין, ביום 16.7.11 בסמוך לשעה 4:00 יצא הנאשם מעבודתו במתקן טיהור שפכים שמדרום לירושלים, הגיע לבנין מגורים ברחוב האייל בשכונת מלחה וכנס לבנין בכוונה לגנוב מתוכו רכוש אותו ימצא שם. באותה העת חזרה המתלוננת נטע בראון, מבילוי ויצאה מהמעלית. הנאשם והמתלוננת הבחינו זה בזו ואז הנאשם הסתער על המתלוננת והפילה על רצפת המעלית. המתלוננת ניסתה לקרוא לעזרה והנאשם סכר את פיה בידו ואיים עליה שאם לא תשתוק - ירצח אותה. המתלוננת נאבקה בנאשם ואחיה, איתי בראון (להלן: **איתי**) אשר היה בבית המשפחה שמע המאבק ויצא לעזרתה.

כאשר איתי הגיע, הנאשם ברח מהמקום ואיתי רדף אחריו ותפס אותו. הנאשם נאבק באיתי על מנת להמלט מהמקום והשניים התגלגלו במורד המדרגות. תוך כדי המאבק נשך הנאשם את איתי בידו. בשל המאבק והנפילה במדרגות נגרמו לאיתי פריקה בכתפו, אשר הצריכה ניתוח וכן חבלות נוספות בראשו, ידיו ורגליו.

טענות הצדדים

ב"כ המאשימה שם דגש על הטראומה שנגרמה למתלוננת ועל החבלות אשר נגרמו לאיתי. לאור אלה עתר להשית על הנאשם עונש של שנתיים מאסר ולחייבו לפצות את המתלוננת ואת איתי.

ב"כ הנאשם שם דגש על העובדה שזו הסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים ועל נסיבותיו האישיות, אשר פורטו בתסקיר שירות המבחן. עוד טען, כי בשל העובדה שחבלותיו של איתי לא פורטו בכתב האשום לא ניתן לתת להן כל משקל בגזירת דינו של הנאשם.

לאור אלה ביקש להסתפק בעונש של של"צ או מאסר לריצוי בעבודות שירות.

עמוד 1

מתחם העונש ההולם

הנאשם הגיע לבנין מגורים בשעה 4:00 על מנת לבצע עבירת רכוש. ברשותו היו כפפות ולראשו כובע אשר הסתיר חלק מפניו. כפי שפרטתי בהכרעת הדין, אצא לטובת הנאשם מההנחה המקלה, כי העבירה אותה התכוון לבצע היתה במדרג הנמוך, קרי גניבה ולא מעבר לכך.

בבנין נתקל הנאשם במתלוננת - צעירה אשר חזרה לביתה לאחר בילוי. הנאשם התנפל על המתלוננת, הפילה על רצפת המעלית וכאשר נסתה לקרוא לעזרה סכר פיה בידו איים עליה ברצח.

המתלוננת העידה בפני. ניכר היה בה, כי הארוע הותיר בה חותם קשה, אשר לא במהרה ימחה. לא קשה לתאר כיצד חשה נערה צעירה, החוזרת לביתה לאחר בילוי, כאשר אדם זר מתנפל עליה בפתח ביתה, מפילה ארצה ומאיים עליה ברצח, בעודו סוכר את פיה. לא יכול להיות ספק, כי איום ברצח, בנסיבות אלו, הוא ממשי ומוחשי ביותר וכי היה בכך להטיל על המתלוננת אימה.

גם כאשר ניסה הנאשם להמלט מהמקום הוא נאבק באיתי, נשך אותו וגרם לו לחבלות. נתתי דעתי לכך שחבלותיו של איתי לא פורטו בכתב האשום אלא נחשפו בפני במלואן רק במהלך שמיעת ההוכחות. עם זאת, המדובר בעובדות מהותיות הנוגעות לארוע, אשר תועדו בחומר החקירה אשר עמד לעיון ההגנה ולנאשם היתה הזדמנות מלאה להתגונן ביחס אליהן. כמו כן, בכתב האשום צוין במפורש שהיה מאבק בין הנאשם ואיתי ויוחסה לנאשם עבירת תקיפה. לאור זאת לא ראיתי להתעלם מהחבלות אשר נגרמו לאיתי במהלך המאבק, או לא לתת להן משקל בגזירת דינו של הנאשם, כפי שטען ב"כ הנאשם. עם זאת, יש ממש בטרוניתו של ב"כ הנאשם ואכן רצוי היה כי המאשימה תכלול עובדות אלו בכתב האשום.

אכן, סביר להניח כי כוונתו המקורית של הנאשם בעת שנכנס לבנין, לא היתה לפגוע במתלוננת אלא "רק" לגנוב את אשר יוכל. עם זאת, כאשר נתקל הנאשם במתלוננת, במקום לברוח מהמקום הוא בחר לתקוף אותה ולאיים עליה איומים קשים, ולאחר מכן גם להאבק באיתי ולגרם לו לחבלות. בכך פגע הנאשם בערכים מוגנים שונים: בתחילה התכוון לפגוע ברכושם של דיירי הבנין ולאחר מכן פגע בגופם של המתלוננת ואיתי והטיל על המתלוננת אימה.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את הארוע כולו נע בין שנת מאסר בפועל לשלוש שנות מאסר. כמו כן יש להשית על הנאשם פיצוי לנפגעי העבירה.

נסיבות אשר אינן קשורות בעבירה

הנאשם יליד 1977. נשוי ואב לארבעה ילדים. אין לחובתו הרשעות קודמות.

הנאשם אמנם הודה בתשובתו לאישום בחלק מעובדות הארוע, אך בגרסה "מרוככת" ומעוקרת מנתונים מהותיים. הנאשם כפר בכך שהפיל את המתלוננת ארצה ואיים עליה ברצח. כמו כן מסר גרסה מתממת ביחס לכוונותיו בעת שנכנס לבנין, כאילו קיווה למצוא שם צעצועים נטושים, אשר אין לבעליהם חפץ בהם, אך כפר בכוונה לגנוב.

בפני שירות המבחן קיבל הנאשם אחריות חלקית בלבד למעשיו, וחזר על הגרסה אותה הציג לפני - ואותה דחיתי. מהתסקיר עולה, כי הנאשם הציג עצמו בפני השירות כקרובן של הארוע ולא כמחוללו ובעיקר ניסה לשכנע את השירות בחפותו.

הנאשם לא הביע בפני השירות אמפטיה לקרבן העבירה ולא שיתף את השירות במניעיו לבצוע העבירות בהן הורשע. לאור אלה, השירות המליץ על ענישה מוחשית שתכלול רכיב של פיצוי לנפגעי העבירה.

נתתי דעתי לטענת הנאשם, כי נפגע במהלך הארוע ונגרמו לו חבלות שונות. לא ראיתי לתת לענין זה כל משקל. ראשית יאמר, כי מלבד דברי הנאשם לא הובאו כל ראיות המלמדות כי נחבל, ודי בכך כדי לדחות הטענה. לגופו של ענין, הנאשם הוא שבחר לתקוף את המלוננת ולאחר מכן להאבק באיתי על מנת להמלט מזירת העבירה - וכתוצאה מהמאבק נחבל איתי חבלות קשות. גם אם נחבל הנאשם במהלך המאבק הדבר מצער, אך מדובר בסיכון אותו נטל הנאשם על עצמו כאשר בחר לבצע העבירות - בודאי שאין בכך כדי להביא להקלה עמו.

דין והכרעה

זקפתי לזכות הנאשם את העדר הרשעותיו הקודמות ומצבו המשפחתי.

לחובת הנאשם זקפתי את העובדה שלא קיבל אחריות למעשיו, לא בפני ולא בפני שירות המבחן ולא הפנים הפסול שבמעשיו.

כמו כן, מדובר באדם בוגר, נשוי ואב לילדים, האמור להיות מיושב בדעתו ולהבין השלכות מעשיו, עליו ועל אחרים. אין מדובר באדם צעיר לימים, אשר אפיו וארחותיו טרם גובשו.

לאור כל אלה, ובמיוחד לנוכח העובדה שמדובר בהרשעתו הראשונה של הנאשם, לא ראיתי למצות עמו את הדין ועל כן ענשו יהיה בצדו הנמוך של מתחם הענישה ההולם, אך לא בתחתיתו.

לפיכך גוזר על הנאשם את הענשים הבאים:

א. שמונה עשר חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 1.6.14 ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר במגרש הרוסים בירושלים.

ב. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור על אחת מן העבירות בהן הורשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

ג. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה מס' 1, בסך 4,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.6.14.

ד. פיצוי לאיתי בראון, עד תביעה מס' 2, בסך 10,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.6.14.

המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט פרטי הנפגעים עד ליום 18.5.14.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' אייר תשע"ד, 04 מאי 2014, במעמד הצדדים.